

РЕШЕНИЕ

№ 665

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12521** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 30.10.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 10359/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 95-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 42-0001101/15.07.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, [населено място], с което на [фирма], на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗавПр/ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. 3 ЗавПр.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от [фирма], с искане да бъде отменено заедно с потвърденото с него НП. Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че СРС не е изпълнил задължението си да обсъди всички доводи, посочени в подадената срещу НП жалба, с която бил сезиран, както и че не е извършено пълно, всестрочно и обективно изясняване на фактите и обстоятелствата по делото. Сочи, че от текста на НП не става ясно, че

водачът не отговаря на изискванията за психологическа годност, както и дали е притежавал удостоверение за психологическа годност към момента на постъпване на работа или е останал без такова в последващ момент. Поддържа се, че нормата на чл.96г, ал.1 ЗАвтПр е приложена във връзка с изискванията по подзаконов нормативен акт, който не е по приложението на посочения закон, тъй като изискванията за психологическа годност на водачите се съдържали в Наредба № 36/15.05.2006г., която била издадена на основание чл.152, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата.

В о.с.з. пред Административен съд София-град, касаторът и ответникът не се представляват

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от въззивната инстанция е, че на 26.06.2020 г., около 16.30 ч. в [населено място], в сградата на РД „Автомобилна администрация“, находяща се на адрес: [улица], служители на РД „АА“ извършили проверка на [фирма], във връзка с получено писмо от Кралство Великобритания. При проверката е установено, че дружеството притежава лиценз на Европейската общност (ЕО) № 11208 за международен превоз на товари, валиден до 14.11.2028 г. След извършена справка на С. Й. С., ЕГН [ЕГН] в Регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване е установено, че превозвачът е допуснал водачът С. да извърши обществен превоз на товари на 19.10.2019г. на територията на Кралство Великобритания, с товарен автомобил Д., ДК [рег.номер на МПС], без да е психологически годен и да притежава валидно удостоверение за психологическа годност, като валидността на водача била до 11.10.2018г. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол от 26.06.2020г.

След установяване на горепосочените обстоятелства, на същата дата свидетелят Я., в присъствието на свид. Ж. и управителя на [фирма], съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 277648/26.06.2020г, връчен на управителя Ч., който го подписал без възражения. Въз основа на така съставени АУАН, от директора на РД „АА“ С., е издадено наказателно постановление, с което на касатора е наложено съответното административно наказание.

За да постанови решението си, въззивната инстанция събрала като доказателства по делото показанията на свидетели, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновала правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. По съществуто на спора е приел, че дружеството е осъществило

вмененото нарушение и отговорността му е законосъобразно ангажирана, като не са налице основанията на чл. 28 от ЗАНН.

Оспореното решение на СРС, е законосъобразно и при постановяването му не са допуснати касационни основания за отмяната му.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, за което данните по делото категорично не сочат.

Касационната инстанция напълно споделя изложените мотиви за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на административно наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя, поради което не намира основание да ги преповтаря. Доводите изложени в касационната жалба преповтарят вече наведените такива пред Софийския районен съд, по които е налице произнасяне в обжалваното решение посредством излагането на подробни мотиви за неоснователността на всеки един от тях.

Решението на въззивна инстанция е съответно и на приложимия материален закон, а наведените възражения в този смисъл са неоснователни. Разпоредбата на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 ЗАвПр въвежда задължение лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. По силата на чл. 58, т. 3 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /приета на основание чл. 7, ал. 3 от ЗАвП/, водачът на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари, трябва да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Съобразно нормата на чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и изискванията на издадената въз основа на нея Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на

психологически изследвания на водачите на МПС, и по-специално чл. 1, ал. 1, т. 4 от Наредбата, предвиждат, че водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари следва да притежават издадено и валидно Удостоверение за психологическа годност към момента на осъществяване на съответния превоз.

Необходимо е да се отбележи, че не съставлява процесуално нарушение липсата на препращане към Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари (наредбата по чл. 7, ал. 3 от ЗАвПр) и Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания (наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП) при описанието на нарушението в наказателното постановление. За да е надлежно описано нарушението, е достатъчно в наказателното постановление да бъде посочено, че лицензираният превозвач е допуснал извършването на международен обществен превоз на товари от водач, който не притежава удостоверение за психологическа годност, без да е необходимо да се препраща към конкретни разпоредби от посочените две наредби, които уреждат реда за неговото издаване и преповтарят задължението на превозвача, което е уредено в самия закон – чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвПр.

В случая по делото е безспорно установено, че касаторът е допуснал извършване на обществен превоз на товари от лицето С., като водач на товарен автомобил Д., с ДК [рег.номер на МПС] за осъществяване на превоз на товари без последния да е психологически годен и да притежава валидно удостоверение за психологическа годност, като валидността на водача била до 11.10.2018г. и е осъществил формално нарушение на разпоредбата на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 ЗАвП. С оглед на това извършването на нарушението, за което е санкциониран касаторът, е безспорно установено и доказано от събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства.

Съгласно чл. 96 г, ал. 1, предл. 2 от ЗАвПр, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някои от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.

Възражението за неправилно приложена санкционна норма също е неоснователно. Действително съгласно § 2 от ПЗР на Наредба № 36/2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверение за регистрация за извършване на психологически изследвания, наредбата се издава на основание чл. 152, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а не на основание чл. 7, ал. 3 от ЗАвПр. Тази наредба обаче е издадена от посочения в чл. 7а, ал. 2 от ЗАвПр орган - министъра на транспорта и се явява единствения нормативен акт, уреждащ изискванията за психологическа годност, поради което се явява подзаконов акт и по приложение на ЗАвПр.

По отношение размера на имуществената санкция, съдът намира, че същият е

точно определен съобразно изискванията на чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от ЗавП, в предвиденият абсолютен размер, поради което не подлежи на редуциране.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл.221., ал.2, предл.1-во АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, XII касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.10.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 10359/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.